

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 25 de gener de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient. 2. Jesús, mestre de l'anunci

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Dimecres passat vam reflexionar sobre *Jesús model de l'anunci*, sobre el seu cor pastoral sempre adreçat als altres. Avui ens fixem en Ell com a mestre de l'anunci. Deixem-nos guiar per l'episodi en el qual predica a la sinagoga del seu poble, Natzaret. Jesús llegeix un fragment del profeta Isaïes (cf. 61,1-2) i després sorprèn a tots amb una "predicació" molt breu, d'una sola frase, una de sola. I diu així: «Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar» (Lc 4,21). Aquesta va ser la predicació de Jesús: «Aquesta escriptura, que acabeu d'escoltar, avui s'ha acomplert.» Això significa que per a Jesús aquest passatge profètic conté l'essencial d'allò que Ell vol dir d'ell mateix. Per tant, cada vegada que nosaltres parlem de Jesús, hauríem de recalcar el seu primer anunci. Vegem, doncs, en què consisteix aquest primer anunci. S'hi poden identificar cinc elements essencials.

El primer element és *l'alegria*. Jesús proclama: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu [...]. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres» (v. 18), és a dir, un anunci de letícia, d'alegria. Bona nova: no es pot parlar de Jesús sense alegria, perquè la fe és una estupenda història d'amor per a compartir. Testimoniar Jesús, fer alguna cosa per als altres en nom seu, en resum, entre les línies de la vida haver rebut un do tan bonic que cap paraula no és suficient per a expressar-lo. Malgrat això, quan falta l'alegria, l'Evangeli no passa, perquè aquest —ho diu la mateixa paraula— és *bona notícia*, i Evangeli vol dir bona nova, anunci d'alegria. Un cristià trist pot parlar de coses molt boniques, però tot és en va si l'anunci que transmet no és alegre. Deia un pensador: «Un cristià trist és un trist cristià». No ho oblidem.

Anem al segon aspecte: *l'alliberació*. Jesús diu que ha estat enviat «a proclamar als captius la llibertat» (*ibid.*). Això significa que qui anuncia Déu no pot fer proselitisme, no, no pot pressionar els altres, sinó alleugerir-los: no imposar pesos, sinó alleujar-los; portar pau, no portar sentiments de culpa. Cert, seguir Jesús comporta una ascési, comporta sacrificis; per altra part, si qualsevol cosa bonica ho requereix, molt més la realitat decisiva de la vida! Però qui testimonia Crist mostra la bellesa de la meta més que la fatiga del camí. Ens haurà passat que hem explicat a algú un viatge bonic que hem fet. Per exemple, haurem parlat de la bellesa dels llocs, d'allò que hem vist i viscut, no del temps que vam tardar a arribar-hi ni de les cues de l'aeroport, no! Així cada anunci digne del Redemptor ha de comunicar alliberació. Com el de Jesús. Avui hi ha alegria, perquè he vingut a alliberar.

Tercer aspecte: *la llum*. Jesús diu que ha vingut a portar «als cecs el retorn de la llum» (*ibid.*). Crida l'atenció que, en tota la Bíblia, abans de Crist mai no apareix la guarició d'un cec, mai. De fet, era un signe promès que arribaria amb el Messies. Però aquí no es tracta només de la vista física, sinó d'una llum que fa veure la vida d'una manera nova. Hi ha un "venir a la llum", un renaixement que només passa amb Jesús. Si ho pensem,

així va començar per a nosaltres la vida cristiana: amb el baptisme, que antigament s'anomenava precisament "il·luminació". I quina llum ens dona Jesús? Ens porta la *llum de la filiació*: Ell és el Fill estimat del Pare, vivent per sempre; i amb Ell també nosaltres som fills de Déu estimats per sempre; malgrat els nostres errors i defectes. Llavors la vida ja no és un cec avançar cap al no-res, no: no és qüestió de sort o de fortuna. No és una cosa que depengui de la casualitat o dels astres, i tampoc de la salut o de les finances, no. La vida depèn de l'amor, de l'amor del Pare, que té cura de nosaltres, els seus fills estimats. Que bonic és compartir amb els altres aquesta llum! Heu pensat que la vida de cadascun de nosaltres —la meva vida, la teva vida, la nostra vida— és un gest d'amor? És una invitació a l'amor? Això és meravellós! Però moltes vegades ho oblidem, davant les dificultats, les males notícies, també davant —i això és lleig— la mundanitat, la manera de viure mundana.

Quart aspecte de l'anunci: *la guarició*. Jesús diu que ha vingut a «posar en llibertat els oprimits» (*ibid.*). Oprimits és qui en la vida se sent aclaparat per alguna cosa que passa: malalties, fatigues, angoixes, sentiments de culpa, errors, vicis, pecats... Oprimits per això: pensem, per exemple, en els sentiments de culpa per això, per allò altre... Allò que ens oprimeix, sobretot, és precisament aquell mal que cap medicina ni remei humà pot tornar a guarir: el pecat. I si algú té sentiment de culpa per alguna cosa que ha fet, i se sent malament... Però la bona notícia és que amb Jesús aquest mal antic, el pecat, que sembla invencible, ja no té la darrera paraula. Jo puc pecar perquè soc dèbil. Cada un de nosaltres ho pot fer, però aquesta no és la darrera paraula. La darrera paraula és la mà estesa de Jesús que ens aixeca del pecat. I, pare, això quan ho fa? Una vegada? No. Dues? No. Tres? No. Sempre. Cada vegada que tu estàs malament, el Senyor sempre té la mà estesa. Només cal aferrar-se-li i deixar-se portar. La bona notícia és que amb Jesús aquest mal antic ja no té la darrera paraula: la darrera paraula és la mà estesa de Jesús que et fa tirar endavant. Jesús ens guareix del pecat *sempre*. I quant he de pagar per la guarició? No res. Ens guareix sempre i gratuïtament. Convida els qui estan «cansats i afeixugats» —ho diu l'Evangelí— a anar cap a ell (cf. Mt 11,28). I llavors acompanyar algú a l'encontre amb Jesús és portar-lo al metge del cor, que aixeca la vida. És dir: "Germà, germana, jo no tinc resposta a molts dels teus problemes, però Jesús et coneix, Jesús t'estima, et pot guarir i asserenar el cor." Qui porta pesos necessita una carícia sobre el passat. Moltes vegades escoltem: "Jo necessitaria guarir el meu passat... necessito una carícia sobre aquell passat que em pesa tant..." Necessita perdó. I qui creu en Jesús té precisament això per donar als altres: la força del perdó, que allibera l'ànima de qualsevol deute. Germans i germanes, no ho oblideu: Déu ho oblida tot. Per què? Sí, oblida tots els nostres pecats, no en té memòria. Déu ho perdona tot perquè oblida els nostres pecats. Només cal acostar-se al Senyor i Ell ens ho perdona tot. Penseu en algun fragment de l'Evangelí, d'aquell que ha començat a dir: «Senyor, he pecat!» Aquell fill... I el pare no el deixa parlar. «No, tot està bé.» No el deixa acabar. I això és bonic. Jesús ens espera per a perdonar-nos, per a tornar-nos a guarir. I quantes vegades? Una? Dues? No. Sempre. «Però, pare, jo faig sempre les mateixes coses.» I també ell farà les mateixes coses sempre: perdonar-te, abraçar-te. Si us plau, no desconfiem d'això. Així s'estima el Senyor. Qui porta pesos i necessita una carícia sobre el passat, necessita perdó, que sàpiga que Jesús ho fa. I és això el que dona Jesús: alliberar l'ànima de qualsevol deute. En la Bíblia es parla d'un any en què s'era alliberat del pes dels deutes: el Jubileu, l'any de gràcia. És com l'últim punt de l'anunci.

Jesús, de fet, diu que ha vingut «a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,19). No era un jubileu programat, com els que estem fent ara, que tot està programat i es pensa

què s'ha de fer i què no... No. Però amb Crist la gràcia que fa nova la vida arriba i sorprèn sempre. Crist és el Jubileu de cada dia, de cada hora, que s'acosta a tu per a acaronar-te, per a perdonar-te. I l'anunci de Jesús ha de portar sempre la *sorpresa de la gràcia*. Aquesta sorpresa: «No m'ho puc creure, he estat perdonat, he estat perdonada.» Com n'arriba a ser, de gran, el nostre Déu! Perquè no som nosaltres els qui fem grans coses, sinó que és la gràcia del Senyor que, també a través nostre, realitza coses imprevisibles. I aquestes són les sorpreses de Déu. Déu és un mestre de les sorpreses. Sempre ens sorprèn, sempre ens espera. Nosaltres arribem i Ell està esperant. Sempre. L'Evangelí va acompanyat d'un sentiment de meravella i de novetat que té un nom: Jesús.

Ell ens ajuda a anunciar-lo com vol, comunicant alegria, alliberació, llum, guarició i sorpresa. Així es comunica Jesús.

Una darrera cosa: aquesta bona nova que, diu l'Evangelí, està adreçada «als pobres» (v. 18). Sovint ens oblidem d'ells, però són destinataris mencionats explícitament, perquè són els predilectes de Déu. Recordem-nos-en i recordem que, per acollir el Senyor, cada un de nosaltres ha de fer-se “pobre dins seu”. Amb aquesta pobresa que fa dir: «Senyor necessito perdó, necessito ajuda, necessito força.» Aquesta pobresa que tots nosaltres tenim: fer-se pobre per dins. Es tracta de vèncer qualsevol pretensió d'autosuficiència per a saber-se necessitat de gràcia, i sempre necessitat d'ell. Si algú em diu: Pare, quin és el camí més breu per a trobar Jesús? Fes-te necessitat. Fes-te necessitat de gràcia, necessitat de perdó, necessitat d'alegria. I ell s'acostarà a tu.